

ADRES:
ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:
1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:
dni powszednie
7.00, 17.00
Niedziele i święta
8.00, 10.30, 12.00, 17.00
święta „zniesione”
7.00, 9.00, 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**
pon.- pt.; 7.30 - 16.30
w kaplicy Św. Franciszka

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**
I piątek; 15.00-17.00
piątki; 16.00-17.00
i przed Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

- **NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY**
środa; godz. 17.00

- **DO MIŁOSIĘDZIA
BOŻEGO**
pon.- pt.; godz.15.00

- **DO NIEPOKALNEGO
SERCA NMP**
I sobota m-ca; godz. 6.30

- **DO ŚW. FRANCISZKA
Z ASYŻU**
II sobota m-ca; godz. 6.30

- **KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWI**
16 dzień m-ca; godz.17.00

- **KU CZCI ŚW. o. PIO**
23 dzień m-ca; godz. 17.00

- **GODZINA ŚWIĘTA**
I Czwartek m-ca; godz.
21.00

**MSZA ŚW. Z
MODLTWĄ
O UZDROWIENIE**
ostatni piątek m-ca;
godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA**
15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel. (0-89) 645 39 60

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ**

- **Droga Krzyżowa – Lubawa, piątek o godz. 16.30**
– **Mortęgi, piątek o godz. 18.00**
- **Gorzkie Żale z kazaniem pasyjnym**
– **Lubawa, niedziela o godz. 16.00**
– **Mortęgi, niedziela po Mszy Św. o godz. 9.15**
- **Adoracja Najświętszego Sakramentu w kaplicy św. Franciszka**
– **poniedziałek - piątek, 7.30- 16.30**
- **Wieczernik Modlitwy – ostatnia sobota miesiąca (Adoracja nocna 18.00 - 7.00)**
- **Godzina Święta – pierwszy czwartek miesiąca o godz. 21.00**
- **Męski Różaniec – pierwsza sobota miesiąca o godz. 18.15**

RUCHY I STOWARZYSZENIA:

1. SŁUŻBA LITURGICZNA

2. SCHOLA PARAFIALNA

**3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM**

- **wtorek godz. 18.00**

**4. GRUPA MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”**

- **piątek godz. 19.00**

**5. WSPÓLNOTA ŻYWEGO
RÓŻAŃCA**

Lubawa, Tuszewo
i **Fijewo - pierwszy wtorek**
m-ca po Mszy Św. o godz.
17.00;

Mortęgi - ostatni czwartek
m-ca po Mszy Św.
o godz. 18.00

6. RODZINY NAZARETAŃSKIE
- **środa po Mszy Św.**
o godz. 17.00

**7. FRAŃCISZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH**
-**druga sobota m-ca**

W NASZEJ WSPÓLNOTY PARAFIALNEJ

1. CHRZTY

Odbywają się w ostatnią sobotę miesiąca na Mszy
Św. o godz.17.00.

Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz
zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i
praktykujący.

Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby
bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

1. Zuzanna Nehring – 30 I
2. Marcelina Polmańska – 13 II
3. Apolonia Kuca – 18 II
4. Hanna Kuca – 18 II
5. Kornel Świątkowski – 19 II

2. POGRZEBY

1. Zbigniew Zakrzewski – 23 II
2. Kazimiera Pankowska – 24 II

**Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Jej wieczne
spoczywanie**

Głos Św. Jana Chrzciciela –Pismo parafialne redaguje zespół pod kierownictwem ks. Proboszcza
(tel. 507 143 682).

Parafia Św. Jana Chrzciciela i Św. Michała Archanioła 14 -260 Lubawa ul. Kupnera 22
konto bankowe: Bank Spółdzielczy w Lubawie 55 8832 0001 1001 0000 2987 0001

GŁOS NR 164 MARZEC 2022

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I ŚW. MICHAŁA
ARCHANIOŁA

14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Duchowe lekarstwa Wielkiego Postu

Człowiek nosi w sobie rany grzechu pierworodnego, który osłabiając ludzką naturę, naraził ją na uległość różnorodnym pokusom. Jako skutek upadku pierwszych rodziców istnieje w człowieku potrójna skłonność do zła: pożydlwość oczu, pożydlwość ciała i pycha żywota (por. 1J 2,16).

Pokusy w sferze pożydlwości oczu dotyczą nakłaniania do nieodpowiedniego korzystania z dóbr materialnych, które w obrębie ludzkiego wzroku stają się przedmiotem nieuporządkowanych pragnień. Człowiek, ulegając pokusie w tej przestrzeni, burzy w sobie właściwą hierarchię wartości, wskutek czego dobro materialne staje się dla niego bożkiem, przysłaniającym prawdziwego Boga. W ten sposób traci on również wrażliwość na drugiego człowieka.

Kolejna skłonność do zła dotyczy pożydlwości ciała. Stoi ona u podstaw nieodpowiedniego realizowania funkcji vegetatywnych (odżywianie, wzrost, rozmnażanie), które jako takie są wpisane zgodnie z zamysłem stwórczym w naturę ludzką i po grzechu pierworodnym domagają się właściwego uporządkowania, aby służyć dobru człowieka.

Trzecim obszarem skłonności do grzechu jest pycha żywota. Tendencja do tego rodzaju zła naraża człowieka na uległość pokusom zakłamywania prawdy o samym sobie. Osoba owładnięta pychą ocenia siebie za kogoś lepszego niż jest w rzeczywistości. Pierwszym grzechem w historii stworzenia była pycha anioła, który upadł wskutek nieadekwatnej oceny samego siebie. Będąc stworzeniem chciał się postawić w miejsce Stwórcy. Stąd też przestał służyć Panu Bogu, gdyż nie akceptował siebie w roli bytu stworzonego. Analogią do tego demonicznego upadku jest grzech pychy człowieka, który błędnie w sferze moralnej nie chce dostrzegać nad sobą Boskiego Prawodawcy i ulega pokusie samodzielnego decydowania o tym co dobre i złe.

Wobec tych trzech ran natury ludzkiej człowiek wezwany jest do skorzystania z odpowiednich środków, zdolnych przynieść mu duchowe zdrowie. Jezus Chrystus przypomina o nich we fragmencie Ewangelii czytanej w Środę Popielcową, rozpoczynając Wielki Post. Chodzi tu o modlitwę, post i jałmużnę. Owe czyny pokutne w harmonii ich praktykowania otwierają grzesznika na uzdrawiającą łaskę Bożą, która pomaga człowiekowi w zmaganiach z potrójną skłonnością do zła.

Łaska otrzymana na modlitwie jako rozmowie ze Stwórcą i jedynym Bogiem uwalnia od zakłamywania pychy; duchowe dary postu służą w odpieraniu pokus w przestrzeni pożydlwości ciała, dzięki czemu człowiek odpowiednio realizuje swe funkcje vegetatywne; jałmużna zaś stwarza przestrzeń dla działania łaski potrzebnej w zmaganiach związanych z pożydlwością oczu, co umożliwia odpowiedni dystans i właściwy stosunek do widzialnych dóbr tego świata.

Duchowe lekarstwa są na wyciągnięcie ręki. Z miłością wzywa nas do nich nasz Zbawiciel, który chce się dzielić z nami swą doskonałością i absolutną wolnością od wszelkiego grzechu. Choć nie ma On w sobie żadnej niedoskonałości i skłonności do zła, wystawiany był na próbę przez szatana w potrójnym kuszeniu zgodnie ze strategią w kontekście myślenia o trzech wyżej wspomnianych przestrzeniach. Syn Boży, który stał się do nas podobny we wszystkim z wyjątkiem grzechu chce nam ofiarować najgłębszą wolność i obdarzyć prawdziwym zdrowiem.

ks. Marcin Kania

PAPIESKIE INTENCJE APOSTOLSTWA MODLITWY

**Abyśmy my, chrześcijanie, w obliczu nowych wyzwań bioetycznych
wspierali zawsze ochronę życia modlitwą i działaniami społecznymi.**

**ADORACJA Najświętszego Sakramentu w kaplicy św. Franciszka
poniedziałek – piątek, 7.30 - 16.30**

Fot. parafiana.pl

WIELKI POST czas nawrócenia

„Nawróćcie się do Mnie całym swym sercem przez post i płacz i lament” (Jl 2,12). „W imię Chrystusa prosimy: pojednajcie się z Bogiem” (2 Kor 5,20). „Szukajcie dobra, a nie zła, abyście żyli, a Pan Bóg będzie z wami” (Am 5,14). „Pan mówi: Nie chcę śmierci grzesznika, lecz aby się nawrócił i miał życie” (Ez 33,11). „Oto teraz czas upragniony, oto teraz dzień zbawienia” (2 Kor 6,2). „Stwórz o Boże we mnie serce czyste i odnow w mojej piersi ducha niewyciężonego” (Ps 51, 12). „Przywróć mi radość z Twojego zbawienia i wzmocnij mnie duchem ochoczym!” (Ps 51,14). „Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię!” (Mk 1,15). „A Ja, gdy zostanę nad ziemię wywyższony, pociągnę wszystkich do siebie”(J 12,32). „(...) po dwóch dniach jest Pascha i Syn Człowieczy będzie wydany na ukrzyżowanie”(Mt 26,2). „Dla nas Chrystus stał się posłuszny aż do śmierci, a była to śmierć na krzyżu”(Flp 2,8). „Prawdziwie ten człowiek był Synem Bożym” (Mk 15,39).

LITURGIA SŁOWA

02 III - Środa Popielcowa Jl 2,12 -18; Ps 51; 2 Kor 5,20-6,2; Mt 6,1-6.16-18

06 III - 1 Niedziela Wielkiego Postu Pwt 26,4-10, Ps 91; Rz 10,8-13; Łk 4,1-13

13 III - 2 Niedziela Wielkiego Postu, 9 rocznica wyboru papieża Franciszka Rz 15,5-12.17-18; Ps 27; Flp 3,17-4.1; Łk 9,28b-36

19 III - sobota, św. Józefa, Oblubieńca NMP, uroczystość 2 Sm 7,4-5a.12-14a.16; Ps 89; Rz 4,13.16-18.22; Mt 1,16.18-21.24 lub Łk 2,4-51a

20 III - 3 Niedziela Wielkiego Postu Wj 3,1-8a,13-15; Ps 103; 1 Kor 10,1-6.10-12; Łk 13,1-9

25 III - piątek, Zwiastowanie Pańskie, uroczystość, Dzień Świętości Życia Iz 7,10-14,8,10c; Ps 40; Hbr 10,4-10; Łk 1,26-38

27 III - 4 Niedziela Wielkiego Postu przejście na czas letni, Joz 5,9a.10-12; Ps 34; 2 Kor 5,17-21; Łk 15,1-3.11-32

03 IV - 5 Niedziela Wielkiego Postu Iz 43,16-21; Ps 126; Flp 3,8-14; J 8,1-11

SŁOWO NA NIEDZIELE

SŁOWO NA NIEDZIELE

/Komentarz o. M. Legan OSPPE/

02 III – Mt 6,1-6.16-18; Środa Popielcowa - Chrystus pieczętuje nas Sobą. Znak popiołu, którym zostaniemy naznaczeni, niesie największą ze wszystkich treści: oto Chrystus pieczętuje nas Sobą. On, który stał się prochem dla naszego zbawienia, który dał się skruszyć za nasze grzechy, Ten, który został zdeptany i zmiażdżony, On właśnie naznacza nas znakiem swojej dobroci – krzyżem. [...]Dlatego właśnie musiał stać się prochem i dlatego właśnie tak bardzo chcemy przyjąć na siebie znak prochu. Trzeba pochylić głowę nisko i szczerze wyznać: moja wina, moja wina, moja bardzo wielka wina, by stać się godnym noszenia korony, którą przygotował nam Pan w Swoim królestwie. Pokorni będą królować - oto cud paschalny, przygotowany nam przez Chrystusa, Zbawiciela świata.

06 III – Łk 4,1-13; 1 Niedziela Wielkiego Postu - Chrystus jedyną nadzieją w pokusach. Początek dzisiejszej Ewangelii przywodzi na myśl zielone i kwitnące ziemie, zroszone przez wody Jordanu a

także kamienistą pustynię Judei. Oba te miejsca są polem działania Ducha. Tak też powinno być w naszym życiu. Zarówno chwile radości i obfitości jak też chwile smutku i bólu mają być wypełnione obecnością Bożą. Chrystus kuszony na pustyni nie ulega pokusom. Zemstę diabła znamy z opisu Męki Pańskiej; na krzyżu dokonało się ostatnie kuszenie. Jezus mógł udowodnić, że jest Synem Bożym i uniknąć śmierci, ale wtedy życie każdego z nas już na zawsze byłoby pustynią, z dala od ożywczych wód Jordanu.

13 III – Łk 9,28b-36; 2 Niedziela Wielkiego Postu- Promieniować szczęściem na widok Boga. Nieodmiennie zadziwiać nas powinna ta niezłomna wola Jezusa, by wyruszać na poszukiwanie miejsc, w których spotka swego Ojca. W żyznej Galilei, na pięknych, obfitujących w wodę i żywność równinach można by wygodnie ułożyć sobie życie, stworzyć bezpieczne schronienie, w którym niczego by nie brakowało. Jezus jednak czuje wezwanie na wysoką i samotną górę. Odchodzi z tej strefy komfortu , w której zaspokojone są wszystkie ludzkie potrzeby. Wszystkie, poza jedną, najważniejszą; potrzebą spotkania z Bogiem. Dla jednej takiej chwili warto się długo wspinać Warto pozostawić za sobą przyjemny cień i chłodne źródła. Rozświetlone oblicze Jezusa to nie tylko widoczny znak Jego chwały, lecz także obraz głębokiego szczęścia, którego doświadcza w spotkaniu z Ojcem.

20 III – Łk 13,1-9; 3 Niedziela Wielkiego Postu- Bóg zemsty, czy miłosierny Ojciec? Nie grzeszyć z lęku przed Bożą pomstą, jakże to częsty motyw. [...] Tak, niczym nie różnimy się od tych mieszkańców Jerozolimy, przychodzących do Jezusa z pytaniem o sens morderstw Piłata i katastrofy budowlanej. Dlaczego zginęli ci właśnie, a nie inni, stojący tuż obok? Za jakie grzechy? Jezus cierpliwie i wytrwale tłumaczy, że nie tak działa Bóg. Gdyby tak było, czy ostałby się ktokolwiek z nas? Czy świat z całym swoim okrucieństwem, grzechem, pierworodnym rozłamem nie powinien zapaść się w jednej chwili w niebyt? Tymczasem trwa, bo On, Przedwieczny wciąż wierzy w nasze nawrócenie.

27 III – Łk 15,1-3.11-32; 4 Niedziela Wielkiego Postu - Sandały wolności. W tej niezwykle przypowieści, którą tak wielu komentatorów nazywa Ewangelią w Ewangelii, uderza pośród tysięcy fascynujących wątków, jeden rzadko podejmowany. Oto po powrocie marnotrawnego syna Ojciec wręcza mu trzy znaczące dary, a wśród nich sandały. To dziwne. Nie daje się przecież obuwia komuś, kogo chcielibyśmy już zawsze mieć w domu. Sandały daje się podróżnikom, wagabundom, niespokojnym duchom. Takim, którzy nie mogą spokojnie usiedzieć w miejscu. Ów miłosierny ojciec z przypowieści wie, że syn wielokrotnie jeszcze opuści rodzinne gniazdo. I daje mu wolność. [...] Ten ojciec wie, że kochać można tylko w wielkiej wolności.

03 IV – J 8,1-11; 5 Niedziela Wielkiego Postu - Jezus umie spojrzeć w serce. W dzisiejszej Ewangelii stoimy na granicy ciemności i światła. Oto kończy się noc i z nastaniem świtu do Jezusa zostaje przyprawiona pewna kobieta, której życie utonęło w grzechu. Spotkanie nie przypomina spowiedzi. Nie został spełniony żaden jej warunek. Nawet nie można mówić o dobrowolności, bo kobietę tę przywleczono przed Jezusa wbrew jej woli. Tymczasem otrzymuje ona rozgrzeszenie, nawet bez wyznawania win. Bez uderzenia się w piersi. Dzieje się tak, bo Jezus umiał spojrzeć w jej serce; ta kobieta była dla Niego dowodem, że nikt nie jest szczęśliwy, żyjąc w grzechu. Postanowił ją uszczęśliwić, tak jak chce uszczęśliwić każdego z nas, gdy złamani przychodzimy do Niego prosić o miłosierdzie.

KATECHEZA

ŚW. JANA PAWŁA II

ZMARTWYCHWSTANIE CIAŁA. Podejmujemy rozważania, które określiliśmy jako rozważania o teologii ciała. Wypada nam

nawiązać do tych słów Ewangelii, w których Chrystus odwołuje się do zmartwychwstania. Mają one podstawowe znaczenie dla chrześcijańskiego rozumienia małżeństwa a także bezżenności dla królestwa Bożego. Oto skomplikowana kazuistyka prawa Starego Zakonu, w dziedzinie małżeństwa nie tylko przyprowadziła faryzeuszów do Chrystusa, w związku ze sprawą nierozzerwalności małżeństwa, {Mt 19,3-9; Mk 10,2-12} kiedy indziej przyszli do Niego saduceusze w związku z prawem lewiratu. Rozmowę tę zgodnie referują synoptycy {Mt 22,24-39; Mk 12,18-27;Łk 20,27-49}. Chociaż wszystkie trzy zapisy są prawie identyczne, to jednak zachodzą pomiędzy nimi pewne drobne i zarazem znamienne różnice. Właśnie dlatego rozmowa ta we wszystkich trzech wersjach: Mateusza, Marka i Łukasza domaga się dokładniejszej analizy. Zawiera ona w sobie treści o zasadniczym znaczeniu dla teologii ciała. Jeśli taką wagę posiadają dwie inne rozmowy - ta mianowicie, w której Chrystus odwołuje się do początku {Mt 19,3-9; Mk 10, 2-12} oraz ta, w której odwołuje się do wnętrza ludzkiego {do serca} wskazując na pożądanie i pożądliwość ciała jako źródła grzechu, to ta z kolei rozmowa, którą obecnie zamierzamy poddać analizie, stanowi trzeci człon w tryptyku wypowiedzi samego Chrystusa: w tryptyku słów istotnych i konstytutywnych dla teologii ciała. W rozmowie tej Jezus odwołuje się do zmartwychwstania i przez to odśłania zupełnie nowy wymiar tajemnicy człowieka. Ten zdumiewający w swej treści wymiar objawienia ciała pojawia się w rozmowie z saduceuszami. „którzy twierdzą, że nie ma zmartwychwstania” {Mt 22,23} i którzy do Chrystusa zbliżyli się w tym celu, aby przedstawić Mu argument przesądający – ich zdaniem – o słuszności zajmowanego stanowiska. Miał to być argument obalający „hipotezę zmartwychwstania”. Wywód saduceuszów brzmi jak następuje: „Nauczycielu, Mojżesz tak nam przepisał: Jeśli umrze czyjś brat i

pozostawi żonę, a nie zostawi dziecka, niech jego brat weźmie ją za żonę i wzbudzi potomstwo swemu bratu”{Mk 12,19}. Saduceusze odwołują się tutaj do prawa lewiratu {Pwt 25,5-10} i nawiązując do tego przepisu starego prawa, przedstawiają następujący kasus: „ otóż było siedmiu braci. Pierwszy wziął żonę i umierając nie pozostawił potomstwa, Drugi ją wziął i też umarł bez potomstwa. Tak samo trzeci. I siedmiu ich nie zostawiło potomstwa. W końcu po wszystkich, umarła ta kobieta. Przy zmartwychwstaniu więc, gdy powstaną, którego będzie żoną? Bo siedmiu miało ją za żonę. {Mk 12,20-23}. Odpowiedź Chrystusa jest jedną z tych kluczowych odpowiedzi Ewangelii w której zostaje objawiony – właśnie na gruncie czysto ludzkich sposobów myślenia i w kontraście do nich – inny wymiar sprawy, ten mianowicie, który odpowiada mądrości i mocy samego Boga. Podobnie było na przykład z monetą cesarską i prawidłowym stosunkiem do tego co Boskie i tego, co ludzkie {cesarskie} w dziedzinie władzy. Tym razem Jezus odpowiada tak: „ Czyż nie dlatego jesteście w błędzie, że nie rozumiecie pisma, ani mocy Bożej? Gdy bowiem powstaną z martwych, nie będą się ani żenić, ani za mąż wychodzić, ale będą jak aniołowie w niebie”{Mk 12,24-25}. To jest zasadnicza odpowiedź na kasus, na problem w nim zawarty. Z kolei Chrystus, znając poglądy saduceuszów i odczytując właściwe ich intencje podejmuje sam problem możliwości zmartwychwstania, tej bowiem właśnie zaprzeczali saduceusze: „Co zaś dotyczy umarłych , że zmartwychwstaną, czyż nie czytaliście w księdze Mojżesza, tam gdzie mowa „ o krzaku” Jak Bóg powiedział do niego: Ja jestem Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba. Nie jest On Bogiem umarłych, lecz żywych”{Mk 12,26-27}. Jak widać, Chrystus wskazał na tego samego Mojżesza, na którego powoływali się saduceusze i zakończył, stwierdzając: „Jesteście w wielkim błędzie”{Mk12,27}. Owo końcowe stwierdzenie powtarza Chrystus po raz drugi. Po raz pierwszy wygłosił je na początku całego swego wywodu. Powiedział wówczas: Jesteście w błędzie, nie znając Pisma ani mocy Bożej” w brzmieniu: „Czyż nie dlatego jesteście w błędzie, że nie

rozumiecie Pisma ani mocy Bożej?” Natomiast ta sama odpowiedź Chrystusa w wersji Łukasza{20,27-36} pozbawiona jest akcentu polemicznego, owego „Jesteście w wielkim błędzie”. Poza tym jednak głosi to samo, wprowadzając w samo meritum odpowiedzi pewne elementy, których nie ma u Mateusza i u Marka. Oto tekst: „Jezus im odpowiedział; dzieci tego świata żenią się i za mąż wychodzą. Lecz ci, którzy uznani zostaną za godnych udziału w świecie przyszłym i w powstaniu z martwych, ani się żenić nie będą, ani za mąż wychodzić. Już bowiem umrzeć nie mogą, gdyż są równi aniołom i są dziećmi Bożymi, będąc uczestnikami zmartwychwstania”{Łk 20,34-36}. Co do samej możliwości zmartwychwstania, Łukasz tak samo, jak dwaj inni synoptycy, odwołuje się do Mojżesza, to znaczy do Księgi Wyjścia, {3,2-6}, tam bowiem wielki zakonodawca Starego Przymierza usłyszał z głębi krzaku, który płonął a nie spalał się, owe słowa: „Jestem Bogiem ojca twego, Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba”. W tym samym miejscu o pytanie o Imię Boga usłyszał odpowiedź: „ Jam jest Ten, który jest”{Wj 3,14}. Tak więc mówiąc o przyszłym zmartwychwstaniu ciał, Chrystus odwołuje się do samej mocy Boga Żywego, co wypadnie nam z kolei osobno rozważyć.

MÓWIĄ WIELCY

Jeśli jesteś głodny i szukasz pokarmu,
Jezus jest chlebem.

/Św. Ambroży/

MODLITWA ZA KAPŁANÓW

Najwyższy Kapłanie, Jezu Chryste, obdarz naszych Kapłanów swą mocą i miłością. Uzbrój ich w cierpliwość i wyrozumiałość wobec ludzkiej słabości. Daj im niezłomne męstwo w walce z wszelkim złem. Naucz ich pasterskiej troski o zaginione owce i uczynь światłymi przewodnikami na drogach naszych zwątpień i załamaniań. Zanurz ich w swojej świętości, aby ich życie było ciągle żywym znakiem, w którym ludzie rozpoznają Ciebie, Panie. Amen.